

det, vilde dermed i Virkeligheden hele den af Regjeringen forelaagte Plan om Bane-gaardsforholdene i Kjøbenhavn indirekte være godkendt og slaaet fast faaledes, at man vanskelig kunde komme derfra, eftersom det ene i denne Plan griber ind i det Andet; hvis der altsaa var udført Arbejder, som udelukkede en af de andre Planer, vilde man være nødt til at tage Regjeringens. Jeg anfører dette blot som et Exempel for at vise, hvilke Vanskeligheder eller hvilke Umuligheder det er for Lovgivningen og Bevillingsmyndigheden at indlade sig paa saadanne Bevillinger, naar der ikke foreligger Planer og Overslag, og Planer og Overslag ere vi ikke i Stand til at tilveiebringe. Nu er der heller ikke fra den anden Side fremkommet noget som helst virkeligt Forslag om, at § 8 skulde indskrænkes paa den og den Maade til de og de Poster, eller at der skulde sættes de og de Poster i Stedet, og vi, som ikke have særegne Ønsker, huerken om at beholde Noget af § 8 eller sætte noget Andet i Stedet, have naturligvis ikke haft Ansig til at fremkomme med Forslag. Det under Punkt 3 i Bilagene fremkomne, som er foreslaaet af Landssthingsmand Breinholt, betegner Landssthingets Ordfører som et Vædringsforslag, men det er saa uegenlig talt et Vædringsforslag, at man ved at gjenmæle Punkt 3 i dette Bilag vanskelig vil kunne finde, hvorledes det skulde kunne gaa ind i nogen Lov. Det gaar kun ud paa, at de i § 8 opførte Arbejder kunne efter nærmere Forhandlinger undergaae indgribende Forædringer af den her betegnede Art, at Forudsætningen for disse Pengbevillinger er, at de kun skulle komme danske Arbejdere til Gode, og at Arbejderne skulle paabegyndes i indeværende Maaned. Selv om nu disse to Punkter skulle kunne udformes i et Vædringsforslag, vilde den første Del, som dog er Hovedpunktet, ikke kunne gaa over i noget Vædringsforslag, og nogen Anthydning deraf er heller ikke givet. Dette med Hensyn til § 8. Fra vor Side er der, som jeg allerede har anført, og som jeg ogsaa yderligere har udviklet, den afgjørende saglige Indvending mod disse Arbejdsbevillinger, at Loven efter vor Mening vil udrætte overordentlig Lidet i det Diemed, som den tilfigter. Men ved Siden deraf er der, som allerede bemærket under Sagens tidligere Behandling, politiske Betæneligheder, som maa have saa meget større Vægt, jo ringere Betydning Loven har for sit Diemed. Dette har jeg tilsværfelig udviklet i Betænkningen, og da jeg ser, at der ikke er nogen Minister til Stede, som man kan drøfte dette Spørgsmaal med, skal jeg ikke videre gaa ind paa denne Sag, i alt Fald for Die-

bliffet, medmindre der skulde blive givet Anledning dertil. Vi have ikke paa nogen Maade nogen principiel Indvending at gjøre mod at afhjælpe Nøden ved at bevile Arbejde, men der er fra den anden Side aldeles ubetinget gjort gjældende, at man ikke vil gaa ind paa noget Statsstilfud, og dette anse vi fra vor Side som det eneste virksomme og nyttige Middel til at afhjælpe Nøden. Denne Anskuelse er fremkommet paa en meget betegnende Maade fra den anden Side. For det Første er der jo, som jeg nylig omtalte, stillet Forslag til Forhandlingsgrundlag af Landssthingsmand Breinholt, der blev fremsat som det sidste alvorlige Forsøg paa at enes om en Fællesindstilling; men der viste sig ikke paa nogen Maade nogen Smødefommen imod den Tanke, at der skulde ydes et større Statsstilfud som Gave, tværtimod. Der fremkom yderligere mod Slutningen af Forhandlingerne i Fællesudvalget fra et æret Medlem af Udvalget, det ærede Medlem fra Frederiksberg (C. B. Nyholm), en udtryffeligt Spørgsmaal til de Herrer fra den anden Side, om de vilde tage mod det af ham i Thinget authyde og senere i Udvalget stillede Forslag til § 7 i Forbindelse med forskellige Bevillinger, særlig saadanne, mod hvilke Folkethinget ikke har haft nogen principiel eller saglig Indvending, og som angik Arbejder, der strax kunde paabegyndes; men dette Spørgsmaal blev mødt med det allerbestemteste Afslag fra den anden Side. Man vilde ikke paa nogen Maade eller under nogen Betingelse yde Statsstilfud som Gave. Man fastholdt, at man kun vilde modvirke Arbejdsløsheden dels ved Laan til Kommuner og dels ved Statsarbejder. Det er deene aldeles afgjorte Tilbagevisning af dette Folkethingets Standpunkt, som er blevet fastholdt fra Først til Sidst fra den anden Side i Udvalget, der gjør, at jeg ikke paa nogen Maade kan antage, at man fra den Side kan nære nogen virkelig alvorlig Forventning om, at der skulde komme noget andet Resultat af Udvalgets Forhandlinger end det, som strax viste sig. Det viser i alt Fald, at man fra den anden Side ikke har gjort noget alvorligt Forsøg paa at tilveiebringe et Grundlag, der blot nærmere sig til Folkethingets, og det maatte dog være en Betingelse for, at der kunde komme Noget ud af Arbejdet i Udvalget. Hvorledes Landsthinget stiller sig, tæler jeg selvfølgelig ikke om, det vil jo vise sig, naar Sagen kommer til Forhandling der; jeg omtaler kun Sagen indtil det Tidspunkt, da Fællesudvalget har afsluttet sine Arbejder. Vi fra vor Side ere enige om, at der ved det Forslag, som Landsthinget har vedtaget